

naturaligvis derved behøves at være Tale om den Enkelte. Den ærede Minister maa ingenlunde tro, at dette Spørgsmaal ligger fjernt fra at blive fremdraget. Det er en Sag, som vedkommer Ministerens Embedsførelse, og for Alt, hvad der vedkommer den, har han at staa til Ansvar ligeoverfor Rigsdagen. Det er jo almindeligt anerkjendt. (En Stemme: Og overfor Finantsudvalget!) Ja, overfor Finantsudvalget, forsaavidt som Rigsdagen godkender det. Dette med Hensyn til Ordet „Hvem“, og den ærede Minister behøver ikke at forse sig saameget derover, thi det er overalt berettiget. Jeg ønsker en kraftig Administration og en stærk Regjering — det har jeg sagt ved mange Leiligheder —, men stærk i god Forstaelse med Repræsentationen.

### Indenrigsministeren (Lobiesen):

Seg havde troet, at denne Sag angaaende Fiskerikommissionens Virksomhed kunde have været afviklet ved Alt, hvad der allerede om den er blevet sagt, men der fremkommer stadig nye Udtalelser fra den høitærede Ordfører, der vise hen til, at der er en grundig Misforstaelse, som har besjælet ham under Affattelsen af Betænkningen, og denne ser han sig ikke istand til at kvittere. Blandt de mange Udtalelser fra den ærede Ordførers Side var f. Ex. den, at det skal laas fast, at Regjeringen holder denne Sag under Laas og Lukke paa 4de Aar. Hvorledes kan Regjeringen holde Noget under Laas og Lukke, som den ikke har? Det, den ærede Ordfører vil have, at Regjeringen skal gjøre Verden og Offentligheden bekendt med, det er den af Fiskerikommissionen afgivne Betænkning. Nu siger han: Naar en Fiskerikommission ikke under 11te December 1874 har afgivet sin Betænkning, saa er det en given Sag, at den 9de Februar 1875 maa den have afgivet denne Betænkning. Saaledes er den ærede Ordførers Raisonnement for at komme bort fra sin Misforstaelse med Hensyn til, at der skulde foreligge en saadan Betænkning; men der er dog ingen Nødvendighed for, at den Fiskeribetænkning, som ikke var tilstede i December Maaned, skulde komme tilstede i Februar. Den er nemlig slet ikke kommen tilstede, og Regjeringen holder altsaa Intet under Laas og Lukke, den forholder ikke Offentligheden Noget. Dog taler det ærede Medlem om at tage Sagen praktisk og meddele Verden en saadan Betænkning, for at Sagen igjennem Offentligheden og Pressen kan komme til en god og grundig Behandling, som Regjeringen kan drage sig til Nytte ved Lovforslagets Affattelse. Det ærede Medlem vedblev at finde dette praktisk, uagtet det er gjentaget af mig, at der slet ingen Betænkning er. Det forekommer mig derimod, at denne Sag maa være klar, naar det ærede Medlem huffer paa, at alle hans Forbringinger, Paastande og Udtalelser ere byggede paa, at der skal være en Betænkning, og jeg da oplyser ham om, at der slet ingen Betænkning er;

dermed synes jeg, at denne Sag maa være falben til Sorden. Den Behreidelse for ikke at tage Sagen praktisk, som han rettebe mod Indenrigsministeren, fordi denne ikke havde offentliggjort en Betænkning, som han ikke har, den kan jeg ikke rigtig forstaa; dette har jeg aldrig kunnet finde praktisk eller troet, at Noget overhovedet kunde praktisere. — Naar den ærede Ordfører yttrede, at jeg nu havde udtalt mig derhen, som om jeg nok vilde eller kunde give Dplysninger om Grunden til, at det omtalte Chefsembede, besørgedes ved Konstitution, saa veed jeg ikke, at jeg nogen- sinde har udtalt mig derhen, at jeg var villig til officielt at give saadanne Dplysninger. Da de bleve mig afstede officielt, har jeg negtet at give dem, og det tror jeg saa bestemt, at der vist neppe kan være Tvivl hos Noget om min Mening i saa Henseende. Naar der dernæst blev henvist til, at det var den konstitutionelle Minister, om hvem Talen maatte være, og at han staar Rigsdagen til Ansvar for sine Handlinger, saa er dette en Sætning, som er meget rigtig, men vel at mærke, naar der lægges til, at det er for Rigsretten, at han skal drages til Ansvar for sine Handlinger, og det ærede Medlem behøver ikke at tvivle paa, at han med dette Flertal her i Salen kan faae en saadan Sag frem for Rigsretten; men om det vilde være heldigt, skal jeg henstille. Det er Noget, som ikke i mindste Maade kan hendrages under den bevilgende Myndigheds Omraade, at bedømme, hvorledes Administrationen besætter sine Embeder, naar den blot gjør det i Overensstemmelse med Loven, ligesaa lidt som at træffe Bestemmelse om, hvorvidt juridiske Kandidater eller Kameralister skulle anvendes i disse Embeder. Er der forrige Aar begjæret Dplysninger i den Henseende overfor Indenrigsministeriet, tør jeg formode, at denne Begjæring har været ligesaa lidet vel begrundet som den Dpfordring om Dplysninger, der er stillet til mig under Nr. 52 i Betænkningen, og som jeg under den Form, hvorunder den er fremlat, bestemt har vægret mig ved at ville efterkomme.

**Dinesen:** Forrige Gang jeg havde Ordet, fandt jeg det nødvendigt angaaende Henstillingen under Nr. 52 at tage et Forbehold lige overfor den ærede Ordfører paa Grund af forskellige Slutninger, han drog af dette Spørgsmaal. Dette gav atter den ærede Ordfører Anledning til at omtale, at han ikke var ent med mig. Det er desværre altsfor ofte nødvendigt overfor Ordføreren at tage Forbehold med Hensyn til hans Udtalelser. Saalænge jeg har siddet i Rigsdagen, har det været almindelig Skik, at Ordførerne for Finantsudvalget i deres Fremstillinger søgte at være saa objektive som muligt, og søgte saavidt mulig at ramme samtlige Medlemmers Anskuelse i de Punkter, hvori der var Enighed tilstede om en Indstilling. Men siden den ærede nuværende